

je našel pri tem prerano smrt. Žalost obupanih starišev je nepopisna pa tudi umljiva.

Deželnozborske volitve se bližajo in toraj našim somišljenikom nujno svetujemo, da si priredijo po vseh krajih volilne shode, na katerih se bodo o bodočih volitvah pogovorili ter se medsebojno navduševali k složnemu in energičnemu postopanju. Volitev se bode vršila tajno, nikomur toraj ni treba se ozirati na kakšna razmerja odvisnosti, ker nikdo ne bode izvedel, kogar je eden ali drugi volilec volil. Kandidate bomo Vam pravočasno naznanili. Opozarjamo, da je nasprotna stranka kot kandidata nastavila dr. M. Ploja, o katerem smo Vam že dostikaj sporočili, posebno pa smo njegove „zasluge“ primerno označili. Volilci, bodite previdni!

Vlada je prepovedala izvoz krme, kakor so n. pr. seno, suha detelja, slama, pleve, otrobi, koruza, oves, bob, lupine, krompir itd., ker se boji, da bi ji vsled izvoza manjkalo za vojaške potrebe.

Požari. Dne 3. t. m. pogorelo je hišno in gospodarsko poslopje vdovljene posestnice Treze Majer v Spodnjem Gašteraju (okraj št. Lenart v Slov. gor.) Posestnica, hlapec in dekla so si komaj življenje rešili, ker so že spali, ko je začelo goreti. Zgorelo je posestnici tudi troje krav in devet svinj ter sploh vsa premičnina. — Istega dne pogorela je hiša posestnika Jožefa Levart v Kotu, okraj Konjice. — 5. t. m. zgorel je kozolec Antona Rössnerja v Braslovčah. Zažgal je nek deček, ki se je ondi s žvepljenkami igral. — Ravno tega dne zgorela so poslopja zakonskih Pflegarič v Drsteljih, okraj Ptuj. Ogenj se je tako naglo razširil, da ni bilo na rešitev misliti in je toraj vse do tal pogorelo.

Koroške novice.

Utonil je dne 27. m. m. v Krki pri Mostiču 56 letni sedlarski mojster Valentin Pogačnik, doma iz Ovic na Kranjskem. V krčmi „Neuhof“ je mož nekaj pregloboko v glaž pogledal in je potem na potu proti domu zaspal, kjer ga je več ljudi videlo. Ko ga le predolgo časa ni bilo domu, šla ga je žena iskat, a našla je na mestu, kjer je popred mož počival, samo njegov klobuk in napol izpraznjeno žganjično flašo. Žena je to naznanila žandarjem, ki so nato šli Pogačnik-a iskat in so ga tudi našli — toda v Krki utopljenega. Mogoče, da je šel prostovoljno v smrt, ker je večkrat govoril o samomoru.

Na Karavankah ponesrečil je neki neznan, okoli 35 let star mož, katerega je našla ubitega stara ženska, ki je v planinah zdravilna zelišča nabirala in korenine kopala. Mrlič je imel na sebi gosposka oblačila, a prtljaje se nobene ni našlo pri njemu, ker jo je najbrž vsled deževja močno narasli potok Zeleznica odplavil. Najdenega mrliča so spravili v Spodnji Ljubelj ter ondi pokopali. — Nekaj dni potem se je ravno na istem mestu ubila una ženska, ki je tamkaj omenjenega ponesrečenca našla.

Cigani so se pred nedavnim priklatili v Pli-

berk, kamor jih že dolgo let ni bilo. Ondotna žandarmerija gre takim potepuhom namreč hudo na kapo in toraj rujave klateže ni mikalo se ž njo seznaniti. Toda ta ciganska tolpa je vendar hotela enkrat tudi prijazni Pliberk obiskati, pa pozorni žandarmerijski stražmešter g. Drobež jo je „pri delu“ zasačil, prijel ter sodnji izročil. Nekaj ciganov pa je ušlo proti Slovenjgradu.

Samomor starca. 70 letni nastanovnik (ofar) Avguštin Happe se je 30. p. m. v svoji sobi v Lipi z britvijo prerezal goltanec in nato še s kuhinjskim nožem vrat prebodel. Happe je bil hud šnopsar. Dva dni pred smrtjo je v pijanosti natolkel svojo gospodinjjo, da mu je ušla, kar ga je tako razkačilo, da si je raje življenje končal.

Strašanski požar uničil je tri četrtnine lepega trga Šmohor v Zilski dolini. Ogenj je nastal v ponedeljek dne 8. avgusta ob 5. uri popoldne v poštnem poslopju. Gorelo je celo noč in še drugi dan. Na pogorišče so prihitele požarne brambe od blizu in daleč, a kljub njihovemu požrtvovalnemu naporu zgorelo je nad 100 poslopij, t. j. skoraj tri četrtnine vsega trga. Zgorela je tudi cerkev, okrajno glavarstvo s vsemi listinami i. t. d. Človeških žrtev sicer ni obžalovati, a zgorelo je mnogo živine. — Vrlo so se pri gašenju obnašali vojaki 17. pešpolka, ki so ravno sedaj tamkaj na vojaških vajah.

Smrt v valovih Drave našel je 7. t. m. 16. letni sin Anton posestnika Tomaža Schmied, p. d. „Cek“ v Pesji vasi, ko se je šel v isto kopat. Tovariši, ki so bili navzoči, ga niso zamogli rešiti. Truplo ponesrečenca se našli ne daleč pod unim mestom, kjer je utonil. — Istega dne je jahal 14 letni Franc Pečnik domačega konja k Dravi, da bi ga ondi opral. Ker je hladna voda konju ugajala, se je celi vanjo vlegel in tako je tudi deček v vodo prišel. Revček pa plavati ni znal in je toraj utonil. Utopljenca, ki je bil najstarejši sin posestnika p. d. „Trapp“ v Reki blizu št. Jakoba v Rožni dolini, kljub skrboemu iskanju še dosedaj niso našli.

Dopisi.

Od sv. Jurija pod Tabrom se nam piše: „V 11. številki je Gospodarjev sinček, po domače „Fihpos“ imenovan, prinesel lažnjivi odstavek, ki je skovan po navadnem klerikalnem kopitu. Kakor je to že njegova navada, poskuša tudi s tem člankom smešiti čitatelje naprednih časnikov. Med drugim pravi: Ora plava visoko v zraku in vidi, da pri nekem mlinu sedijo ljudje, ki „Rodoljuba“ prebirajo ter se krohočejo. Zatoraj, ti slepi orel si slabo videl, ali pa si popolnoma slep; pri omenjenemu mlinu že eno leto ne berejo „Rodoljuba“, ampak „Štajerca.“ — Ne zamerim Fihposovemu uredniku, temuč lažnjivemu dopisniku, ki je ta članek skoval ter ga lahkovernemu uredniku doposlal. Nadalje skuša smešiti ta smrkvati dopisnik našo požarno brambo kot nepotrebno društvo. Celo veseli bi bili, ko bi pri sv. Jurju ne imeli kega bolj nepotrebne družstva kot je naša požarna

bramba, ki je dne 2. julija t. l. vnovič pokazala, kolike vrednosti da so taka hvalevredna društva, ki ne gledajo na svojo korist in dobiček, temuč pritečejo na pomoč svojemu bližnjemu, kadar je ta v nevarščini in sili. Grozen požar nastal je namreč omenjenega dne v vasi Dornava v župniji Gomilsko. Upepelil je 17 poslopij in najbrž bi se še hujše razširil, ako bi ne prihitele na pomoč bližnje požarne brambe ter s pravo možko srčnostjo zabranile nadaljno razširjanje strašnega ognja. Mnoge družine se imajo zahvaliti edino tem požrtvovalnim in srčnim možem, da jim ogenj ni uničil vso njihovo imetje, kakor se je to žalibog zgodilo njihovim nesrečnim sosedom. Molčite toraj vi nemirni nasprotniki tega društva ter ga raje podpirajte, kakor se to vsakemu poštenemu državljanu spodobi.

P. M.

Od sv. Janža na Dravskem polju se nam sledeče poroča: „Dragi nam „Štajerc“, odkar si poročal o boju vojaka na Božičnem dopustu, nismo čitali nobenega dopisa več iz naše fare. Omenjeno poročilo je bilo čisto resnično, ker je naš kaplan v istini rekel, da ne gre v hlev svetih zakramentov deliti. — Danes hočemo Vam, dragi Štajerčevi bralci, o tem „častivrednem“ gospodu nekaj več pisati, da bodejo obširnejši krogi izvedeli, kakšni so nekateri kaplančki. Naš kaplan Franc Gosak je namreč eden čistih duhovnikov, kojih stan se le po njihovi obleki poznati da, kajti po njegovem obnašanju in dejanju ga bi nikdo ne zamogel prištevati dušnim pastirjem, pač pa lušnim kavalirjem. Kakor kakšni posvetni seljak povabi včasih naš kaplan več ali manj „bralic“ v farovž, da jih tam napaja, z njimi burke pijača ter okrogle — ali prav za prav — klafarske pesmi prepeva, kakor n. pr.: „Je pa davi slanica ... kaj je men' za drobne rožce, če jih slanica pomori, men' je le za dekile mojo, me ona zapusti.“ — Prav lepa pesem, kaj ne, posebno, ako se sliši v farovžu v ženski družbi iz ust duhovnika. To neprikladno kaplanovo obnašanje pa tudi našega vobče spoštovanega in priljubljenega gospoda fajmoštra in zlatomašnika čestokrat tako nžali, da sivolasi starček, kateri je na očeh itak jako oslabeled, bridke solze toči, medtem ko se pod tisto streho razlega hrup in trušč razposajenih in vsled pijače razvnetih burkežev v ženskih in moških oblekah. Častitljivemu g. župniku ta brezobzirni kaplan prizadene, kolikor največ more. Nedavno je od hiše odjedel hlapca, (ki je g. župniku kot njegovemu gospodarju in stricu skozi celih 13 let pošteno in zvesto služil,) in to samo zaradi tega, ker hlapec nekej osebi povedal, da se kaplan in hlapca rada vidita.“ No, naj pa kaplan svoje krmí, to opravilo pa v hlevu vsajni prepovedano. — Telovo priredil je naš kaplan — naš Gosak — s svojimi „devicami“ takšno maškerado, da so se morali k poštenosti došli ljudje samo smejati, namesto da bi mogli nikdar še namreč niso videli na tako čuden način opravljenih „devic“, kakor na ta dan. Zasluga našega kaplanu in — čast, komur čast! Pametna dekleta se bi pač ne smela dati komu v zasmeh zape-

ljati, čeprav je dotičnik št. Janžki kaplan, kajti nikdo jih na ta način ne bo imel za pametne device, temuč le za — Gosakove goske. „Štajerc“ je našemu kaplanu trn v peti. Radi mu verjamemo, da mu „Štajerc“ ni po godu, ker ta resnicoljubni list take sorte ljudi, kakor je naš kaplan, brez ozira in brez usmiljenja biča in po njih udriha, ne meneč se za njihove domišljene predprave in njihove žegne, kojih itak niso vredni. Čudno se nam zdi, kako da se to strinja s šolskimi postavami, ako kaplan take otroke, kojih stariši „Štajerca“ berejo, domu nažene in ti otroci skozi cele tedne ne pridejo v šolo, vkljub temu pa se starišem ne dostavi opominjski list?! Ali je morebiti kaplan posredoval pri šolskem vodstvu, da se dotični izostanki niso po predpisu naznanili okrajnemu šolskemu svetu? — Konečno še g. kaplanu kličemo: Veselite se letošnje brnje! Prevzetan berač sme upati le na mali dar ali pa na nobenega. — Kurokipaktihn. —

Iz št. Lovrenca nad Mariborom. Velika in splošna žalost je zavládala v naši občirni fari, ko se je raznesla novica, da nas zapustijo naš v obče spoštovani in priljubljeni gospod fajmošter Franc Moravec. Ta gospod sicer niso bili dolgo vrsto let med nami, vendar so si znali srca vseh svojih faranov pridobiti. In kdo pa bi tudi ne bil udan takemu gospodu duhovniku? Kdo bi mu nasprotoval? Mislim in celo trdim, da ga ni v naši fari človeka, ki bi se znal šteti za nasprotnika tega po vsej pravici vse časti vrednega dušnega pastirja. Ljubeznjivo, kakor pravi apostol Kristusov, so občevali z obema tukajšnjima narodnostima, Slovenca kakor Nemca so sprejeli enako prijazno, vsak je videl v gospodu fajmoštru le svojega pravičnega farnega očeta, kateremu je vsakdo bil kakor ostremu poveljniku pokoren, akoravno so z nami prav po prijateljsko občevali. Političnih spletkarij g. Moravec niso poznali, izogibali so se jim vestno a tudi uspešno, akoravno so se jim stavile od nekaterih strani zanjke. — Našo žalovanje je pa olajšala nadaljna novica, da so č. g. Franc Moravec od mil. g. knezoškofa povišani za župnika mestne stolne cerkve v Mariboru. Častitamo iz dna srca blagemu gospodu k temu imenovanju, katerega so pa tudi vredni. S tem imenovanjem se je pokazalo, da znajo in želijo naš mil. g. knezoškof zasluge svojih podložnih duhovnikov prav oceniti in jih tudi dostojno poplačati, kajti novoimenovani gospod stolni župnik mariborski je mož, ki bode delal tudi temu, primeroma visokemu mestu le čast in ki si bo pošteno prizadeval, da si pridobi srca svojih novih faranov ravno tako hitro, kakor srca svojih za zmiraj mu zvesto udanih št. Lovrenčanov. Častitamo toraj tudi vernikom mariborske stolne fare k novoimenovanemu g. župniku! Z veseljem naj pozdravijo svojega novega gospoda fajmoštra, kateremu smejo vsi enako zaupati, so-li Nemci ali Slovenci, ali po mišljenju ali po rojstvu, kajti č. g. Moravec je le katoliški, ne pa slovenski ali nemški du-

hovnik. — Svoj prav fini takt so mil. g. knezoškof Mariborčanom pokazali s tem imenovanjem; pokazati hočejo, da so kot višji duhovni pastir vsem prebivalcem svojega stolnega mesta enakomerno naklonjeni in da želijo imeti med njimi mir in red, kakoršnega zamore napraviti ali ohraniti le resnično miroljuben duhovnik, kakoršen je n. pr. č. g. Moravec. S tem imenovanjem pa so mil. g. knezoškof še v drugem oziru v črno zadeli. Marsikateri kričač v črni suknji, si je že prste lizal po tej dokaj dobri in imenitni službi. Toda človek obrača, Bog pa obrne. Tokrat pa so obrnili mil. g. knezoškof. Poklicali so na ugledno mesto stolnega fajmoštra moža, ki je živel dosedaj tiho na svoji fari, moža, o katerem se ni slišalo dosti kaj govoriti; v tika l se ni v politične zadeve, kakor mnogo njegovih vročokrvnih tovarišev. Glejte vi hujskači, vi politični matorje, vaš škof dobro spoznajo, kateri izmed vašega stanu kaj velja, in kateri ne; kateri je pravi duhovnik in kateri je far. Zapišite si ta molčé dan škofov nauk za ušesa ter se poboljšate, da bodo tudi vaši verniki do vas imeli tako spoštovanje in ljubezen, kakor imamo do č. g. Fr. Moraveca vselej mu udani — št. Lovrenčani.

Iz št. Jakoba v Rožni dolini. Občinske volitve. Tukajšni klerikalci, kojim stoji na čelu naš gospod fajmošter Ražun, si na vse kriplje prizadevajo, da bi si občinsko gospodarstvo prav močno utrdili ter si za vse bodoče čase svojo gospodstvo in premoč zagotovili. Že drugič je morala politična oblast način postopanja pri volitvah ostro zavrniti, ker volilski imenik je bil vsakokrat tako sestavljen, da postavnim predpisom ni odgovarjal. Volitev od dne 28. januarja se je razveljavila, ker je bil imenik volilcev pomanjkljivo sestavljen in se volilcem ni na primerni način na pogled razpoložil. Fajmošter Ražun in občinski predstojnik Kobenter sta si namreč bila silno v skrbeh, da bi prišlo večje število napredno mislečih volilcev v imenik vpisanih. Nova volitev se bi imela v kratkem vršiti, pa imenik volilcev je bil še vedno po starem kopitu sestavljen. Kaj toraj začeti? Pomagati mora zvijača iz zadrege. Da bi ljudje kolikor možno malo o tem nedostatku izvedli, poskala sta imenovana moža za pribitje (prilepljenje) volilnih oglasov (naznanil) take kraje, kamor le redkoma kak človek pride, ali pa morebiti tudi nigdar. V Podgorju se je pribilo volilno naznanilo na zadnjo stran neke kramarske hute, v Podrožici pa na straniščna vrata nekega delavca. Resnično, gospodje so zviti. Seveda je našlo to postopanje pri oblasti zopet resno svarilo, kar je tudi v polni meri zaslužilo. Klerikalci se še pač vedno držijo jezuitskega načela in pravila: Smoter posvečuje sredstva. Žalibog, da se še vedno da velik del naših volilcev od imenovanih dveh gospodov za nos voditi, akoravno vidijo, da se za občino ničesar ne stori. Ti zaslepljenci so pač kakor ovce, ki na slepe za koštrunom-vodnikom v vodo po-

skačejo. Gradba železnice (Bahnban) se bode dovršila, brez da bi bližnji posestniki imeli od nje dobička; na slabšem bojo, kakor so bili preje. Namesto da bi se bilo poskrbelo, da bi se vožnje pri zgradbi železnice domačinom prepustile, oddale so se tujim židom ali judom. G. občinski predstojnik se veda si je pri tej priliki lepega denarja zaslužil, sme toraj zadovoljen biti, toda zadovoljen je od domačinov edino on, drugi so morali in še morajo skozi prste gledati. Kmetje, volilci, bodite zavedni ter se ne dajte nadalje slepiti ljudem, kateri nikakor niso vneti za Vaš blagor, temuč le skrbijo za svoj aržet (žep) in svoje gospodstvo. Skrajni čas je že, da jim pokažete hrbet, saj niso vredni, da bi jim še nadalje zaupanje skazovali ter jih kot svoje gospodarje spoštovali.

Y-X.

Zunanje novice.

Sestanek vladarjev. Naš presvitli cesar Franc Jožef I. je nedavno obiskal v Gostinjskih toplicah na Solnograškem saksonskega kralja Jurja I. — 16. t. m. obiskal je naš cesar angleškega kralja Edvarda v Marijinih varih na Českem, kjer si zadnji krepi svoje omajano zdravje. — Sestanek je bil na obeh krajih jako prisrčen in sijajen.

Ruski car in Kuropatkin. Ruski car Nikolaj II. je dovolil Kuropatkinovi družini 36 tisoč rubljev letne dotacije: toliko plačo namreč je imel general Kuropatkin kot bivši ruski vojni minister. — Kot vrhovni poveljnik ruske vojske vleče ta general 200 tisoč rubljev na leto (namreč tako dolgo, dokler vojska traja.) Pri odhodu na bojišče dobil je Kuropatkin od carja darilo v vrednosti 500 tisoč rubljev (Rubelj velja v našem denarju okoli 3 krone) — S tem premoženjem pa menda Kuropatkin Japoncev ne bo zadušil!

Grozna nesreča na železnici. Ko je dne 7. t. m. pripeljal osebni vlak na most pri Edenu, osem milj od Puebla (Colorado, Sev. Amerika), se je most zrušil in trije polni vozovi so padli v narasle valove. Utonilo je pri tej pri tej priliki baje 125 oseb.

Nečloveški sin. 80 letna, premožna Jožefa Horvat v Segedinu na Ogrskem razdelila je vso svojo premoženje med svoje otroke pod tem pogojem, da vsi mora zapored vsak otrok po dva meseca pri sebi imeti in preživeti. Ko je prišla vrsta na sina Miheta, je ta ravnokar došlo mater takoj zaprl v svinjski hlev, kjer se je reva morala s svinjami za živež boriti, ker druge hrane ni dobila. Cela dva meseca je morala uboga starka med svinjami in s svinjami živeti. Šele čez 2 meseca so prišli sorodniki tega sroveža obiskat ter zvedli za grozno hudodelstvo, katero so nemudoma oblasti naznanili. Zdaj so se pa začeli še ostali otroci matere braniti; dati je torej morala oblast ubogo revo v hiralnico. — Stariši ne zanašajte se preveč zaupljivo na podporo vaših otrok! Ni dobro vsega blaga pred smrtjo med dediče razdeliti.